

Joku random vanha tekstinpätkä yhdestä pitkästä (kyllä vain, kesken jääneestä) tarinastani... Pidän Lauresta. En ookaan viime aikoina kirjoittanut muuta kuin runoja... hehheeheh Runopuolella on hiljaista... Nyyh. Käykää kaikki kurkkaamassa mun pikku blogia: <http://http://tuulen-pesa.blogspot.fi/> Näihin kuviin, näihin tunnelmiin, hyvää yötä Suomen kansa (kello on 22:28) - - - - - LUKU 1 – LAURE Laure makasi heinäkasassa imeskellen kuivaa kortta. Hän oli ummistanut silmänsä puoliksi niin, että näytti melkein nukkuvan. Hän ei kuitenkaan ollut unessa, päinvastoin; hän tarkkaili ympäristöään ripsiensä lomasta. Siellä, kauempana aukean laidalla, näkyi ryhdikäs sotamies varsisaappaissaan ja aika prameassa univormussaan. Laure ei käsittänyt, mitä virkaa kaikilla noilla prenikoilla oli. Sitä paitsi ne heijastivat kaiken valon suoraan hänen silmiinsä. Laure kiskaisi lakkinsa otsalleen. Sotamiehiltä ei voinut välttyä missään. Heitä oli torilla, katujen varsilla, satamassa, linnakkeen muurien huipulla. Jos nyt oli rauhan aika, ei kai ollut syytä vartioida merenselkää vuorokauden tunnit läpeensä? Ehkä se oli jäänne edellisestä sodasta. Oli siitakin aikaa tosin jo monta vuosikymmentä, mutta ehkä sotaveteraanit elivät yhä pelossa. Jos minä olisin ollut sodassa, ajatteli Laure, en pelkäisi turhaan. Oikea sotilas ei pelkää. Niin ainakin isä oli sanonut. Laure oli tallettanut sen sydämeensä, sillä hänestä tulisi jonain päivänä yhtä uljas kenraali kuin isästä. Lauren silmissä isä oli loistava ja voittamaton sankari, jonka jokainen sana kylvi ympärilleen hyvää. Kaikki pitivät isästä ja isä kaikista. Jokainen linnakkeen asukas ja sotilas kunnioitti häntä. Jos Laure sulki silmänsä, hän pystyi näkemään itsensä seisomassa muurin harjalla upseerin mustassa lievetakissa miekka vyöllään ja kivääri olallaan. Kuvassa ukkosti ja meri myrskysi. Raunioiden joukossa häärasivät tykkimiehet, jotka Lauren viittauksesta upottaisivat vihollisen laivat. Suolaiset pärskeet kastelivat urhean kenraalin kasvot. Kyllä, tämän taiston he voittaisivat – Tämä päivä oli kaukana Lauren mielikuvasta. Aurinko hymyili taivaalla uneliaalle linnakkeelle. Siniselle taivaankannelle oli eksynyt muutama pörröinen pilvenhattara. Silloin tällöin aukion laidalla liikahti sotamies – oikaisi ryhtinsä tai aivasti. Muutama kumara nainen valtavissa mekoissaan nosti vettä kaivosta keskellä aukiota. Aukiota ympäröivistä keltaisista kerrostaloista kantautui herkullisia tuoksua, kun rouvat kokkasivat ruokkiakseen nälkäiset miehensä ja lapsensa. Kaksi paljasjalkaista kikattavaa pikkutyttöä kirmasi aukion halki kohti rantaa. Sitten tuli taas uneliaan hiljaista. Mikään ei liikkunut. Tämä ei voinut jatkua! Laure loikkasi alas heinäkasasta ja nappasi puisen kiväärin kouraansa. Hän asetteli lakkinsa huolella päähän. Ja niin sitä marssittiin mukulakivettyjä katuja kivääri olalla kuin kunnon sotilas ainakin! Ottaisivat mallia minusta nuo toimeettomat vetelykset, Laure tuumasi. Paljaat kantapäät läpsyivät kiviä vasten. Laure oli tottunut kulkemaan avojaloin. Laure kulki ränstyneen puisen postitalon ohi. Se pitäisi todellakin maalata uudelleen. Ikkunalautakin repsotti putoamispisteessä. Posteljoonit olivat liian kiireisiä korjatakseen talon ja postitäti, kuten Laure kutsui tiskin takana istuvaa hiirimäistä muoria, oli liian vanha siihen hommaan. Postitalon kuistilla seisoj valppaana vahdissa suuri koira, joka murahteli Laurelle, kun tämä leikillään osoitti koira puupyssyllään. Pian koira kuitenkin kyllästyi ja ryhtyi taas väijymään muita ohikulkijoita. Laure teki kunniaa, nosti kiväärin takaisin olalleen ja jatkoi matkaansa. Monet ohikulkijat hymähtivät lapsen itsevarmuudelle ja päättäväisyydelle. Jotkut heistä taputtivat Laureaa päälle ja kehuivat häntä oikein tomeraksi pojaksi. Laure kismitti, että häntä vieläkin kohdeltiin kuin lasta. Mihin tahansa hän menikin, kaikki hymyilivät hänelle sillä tavalla alentavasti kuin suloiselle pikkulapselle hymyillään. Tehtyään hyvän työn hän sai palkaksi makeisia ja taputuksen päälle. Vaikka Laure kuinka yritti käyttäytyä aikuismaisesti, kaikki näkivät hänet yhä lapsena. Eivätkö he

huomanneet, mitä kaikkea muuta Laure osasi kuin kantaa halkoja vanhoille muoreille ja noutaa vettä kaivosta? Eivätkö he ymmärtäneet, että Laure voisi tehdä paljon muuta hyödyllisempää? Laure tunsu joskus itsensä riittämättömäksi. Hän ei siis ollut tarpeeksi urhea ja päättäväinen. Vielä hänestä tulisi! Ainoa ihminen, joka kohteli Laureaa veroisenaan, oli hänen isänsä. Isä ei koskaan taputtanut päälle eikä antanut makeisia. Hän puhui Laurelle vakavasti, kuin mies miehelle, niin kuin isä aina sanoi. Hän näki Lauressa tulevan sotilaan. Ainakin hän oli sanonut, että Lauren kannatti pitää kiinni unelmistaan, sillä ne veisivät hänet pitkälle. Isä oli myös siinä suhteessa sankarillinen, ettei hän nauranut Laurelle, kun tämä kertoi, miksi haluaa tulla isona: kenraaliksi. Mahdotonta sinulle, aivan mahdotonta, lapsi rakas, sanoivat kylällä rouvat. Heidän miehensä saati isänsä eivät kuitenkaan olleet kenraaleja. Mukulakiveys vaihtui soratieksi. Se pisteli mukavasti parkkiintuneita jalkapohjia. Vähitellen talot vaihtuivat harmaisiin, mataliin muureihin. Vuosikymmenten kuluessa linnut ja muut pieneläimet olivat vallanneet muurit ja tornit. Muurien harjat olivat ruohottuneet, kyyhöttipä siellä muutama kitukasvuinen pajukin. Paikoin seinistä oli rapissut maahan laastia ja pieniä kivensiruja. Soratie mutkitteli rapistuneiden muurinpätkien lomassa ja ylitti muutaman hataran lankkusillan, joiden alla virtasi somia pikku puroja. Ne olivat vuosisatoja sitten olleet vallihautoja. Laure pysähtyi eräälle hiekkaiselle tasanteelle, jolle oli joskus rahdattu tykki. Tykin piippu osoitti taivaankantta kuin olisi tahtonut ampuu siihen reiän. Laure kuljetti pyöreitä sormiaan piipun pintaa pitkin. Rosoisen metallin alla hän tunsu valtavan voiman, joka voisi upottaa monta laivaa. Oli hassua, että tykkeitä yhä pidettiin kunnossa, vaikkei niitä ollut tarvittu aikoihin. Vielä hassumpaa oli, että ne osoittivat selälle kuin vihollinen voisi koska tahansa yllättää. Kai tämäkin oli sitä veteraanien ylihuolehtivaisuutta. Laure kiipesi vanhuuttaan vihertyneen tykin päälle. Hän riuhtaisi lakkinsa pois päästä ja antoi pitkien vaaleiden hiuksiensa nauttia navakasta tuulesta, joka puhalsi mereltä päin. Yleensä Laure sulloi pitkän tukkansa lakkinsa sisään. Kylän pojat kiusasivat häntä siitä. Se ei ollut miehekästä eikä sotilaallista, pojat sanoivat aina, kampittivat hänet tai varastivat hänen puupyssynsä. Isoveli toi sen onneksi aina takaisin, olihan se hänen antamansa lahja Laurelle. Kylän tyttöjään eivät huolineet häntä leikkeihinsä. Hän ei ollut kuulemma kunnolla poika eikä tyttöjään. Pojaksi hänellä oli liian pitkä tukka, mutta tytöksi hän ei myöskään sopinut, sillä hän pukeutui kuin poika. Siinä ei ollut mitään järkeä, mutta kivaa se ei ollut. Laure ei enää viihtynyt muiden lasten kanssa vaan vietti enemmän osan ajasta itsekseen. Ainakaan silloin kukaan ei kiskonut häntä tukasta tai nimitellyt. Suolainen tuuli pyyhki kaiken pois. Laure sulki silmänsä ja hymyili. Hän kuunteli kaukana allaan syljeksivää merta ja tuulen ulinaa muurin ampuma-aukoissa. Hän kuuli myös lokkien huudot, kirkonkellojen lyönnit, niitä seuraavan hiljaisuuden ja rapinan tykin sisältä. Hetkinen. Minkä rapinan? Hetkessä Laure havahtui. Hän ryömi varovasti taaksepäin ja painoi korvansa tykin pintaa. Rapina oli epäsäännöllistä, aivan kuin joku tai jokin yrittäisi päästä ulos piipusta. Ihminen se ei voinut olla, sillä tykin piippu oli liian kapea ihmisen mentäväksi. Rapina voimistui. Nyt se oli suoraan Lauren alapuolella – ja nyt piipun kärjessä – ja nyt sen päällä! Tykin nokasta Laureaa mulkoili valtava varislintu. Sen keltaiset silmät kiiluivat vihasina. Varislintu pörhisti sulkiaan. Sen katse oli salamoiva. Laure ei osannut arvioida lintujen kokoa, mutta hänen mielestään tämä varis oli liian kookas, melkein haukan kokoinen. Ääntäkään päästämättä varis lähti astelemaan kohti Laureaa, joka oli jähmettynyt paikoilleen. Linnun silmissä kiilsi älykkyys. Eikä sillä ollut varjoa. ”Mene pois”, Laure kuiskasi. Hän puristi tykkiä kaksin käsin, jottei olisi pudonnut. Taivaalle alkoi kerääntyä harmaita pilvenlohkareita. Tuuli yltyi ja meri kohisi äänekkäämmin, vihasemmin. Laure vain tuijotti lintua, joka oli lopettanut liikkumisen ja seisoa aloillaan kuin suuri ruhtinas. Laure tunsu itsensä uhatuksi. Se tunne oli peräisin linnusta, jolla ei ollut varjoa. Mikään varjoton ei ollut luonnollista eikä

hyvää. Aivan kuin olisi elänyt painajaistaan todeksi. Varjot tummenivat. Tuli hämärää kuin yöllä. Taivas oli nyt pikimusta pilvistä, jotka enteilivät ukkosta. Laure ja varis istuivat toisiaan tuijottaen tykin nokassa minuutteja, ehkä tunteja; aikaa Laure ei osannut jälkikäteen arvioida. Laure muisti myöhemmin pelkonsa launneen silloin, kun ensimmäiset sadepisarat valuivat hänen kasvoilleen. Hän ei kyennyt liikahtamaan. Hän rukoili, että lintu lähtisi pois. Mutta se levitti siipensä ja huusi. Huusi luonnottomasti ja tuskaisesti. Varis kohosi siivilleen ja alkoi kaarrella tykin yllä. Laure piilotti kasvonsa paitansa alle. Hän oli litimärkä. Mutta pelko esti häntä liikkumasta, pelko ja häpeä. Ei hänestä koskaan tulisi suurta soturia, jos hän pelkäisi ukkosta näin paljon. Jos hän pelkäisi yhtä isoa lintua. Salama iski siihen kohtaan, josta lintu oli kohonnut ilmaan. Voima oli valtava, suurempi kuin sadan tykin yhteensä. Laure lensi taaksepäin. Ilmalento tuntui pitkältä, miltei siltä, että hänelle olisi kasvanut siivet – miten tykki olikin äkkiä noin kaukana? – missä maan pinta oli? – Tömähdys. Laure makasi liikkumatta soratiellä puupyssy vierellään. Sade piiskasi hänen naarmuuntuneita kasvojaan. Ukkonen jylisi taivaalla. Suuri musta lintu nauroi voitonriemuisesti, teki viimeiset kaarrokset tykin yllä ja katosi horisonttiin.